

Résumé**Les particularités de la pensée nationale catalane**

Quand on compare les différentes idéologies nationales européennes, on constate que chaque pensée nationale se construit à partir de données historiques et culturelles singulières. Nous pouvons certes observer des ressemblances, mais ce sont avant tout les différences et les particularités qui attirent notre attention quand nous étudions les textes fondateurs des mouvements nationaux européens. A la lecture des textes des « pères » de la pensée nationale catalane, nous constatons qu'ils insistent avant tout sur trois thèmes centraux : la place de la langue dans l'idéologie nationale, la question du caractère national et l'idée de l'encaix de la Catalogne, c'est-à-dire de l'emboîtement de la Catalogne dans les Etats-nation existants, en Europe et dans le monde.

Resum**Les particularitats del pensament nacional català**

Cada pensament nacional europeu té les seues particularitats. El pensament nacional alemany, per exemple, privilegia la definició de la nació a través dels conceptes de la llengua i de la cultura, produïts a partir d'un Volksgeist, un esperit del poble, preexistent i mític. El nacionalisme francès, per contra, insisteix en la preeminència d'una - no menys mítica - experiència històrica comuna que uniria Gàl·lia, l'època dels reis, la revolució i la república.

A la lectura dels fundadors del catalanisme, Francesc Pi i Maragall, Valentí Almirall i Llozer, Josep Torras i Bages, Enric Prat de la Riba i Sarrà i Antoni Rovira i Virgili, constatem que el pensament nacional català insisteix, abans de tot, en tres temes que el diferencien dels nacionalismes de l'entorn geogràfic immediat.

Primer, la plaça primordial que tenen la llengua i la cultura per la definició del concepte de la nació sense fer referència, però, a un Volksgeist irracional, tant típic del nacionalisme alemany.

Segon, la importància del concepte de caràcter nacional. Aquest caràcter diferenciaria els Catalans, marcats per una cultura d'obertura econòmica i política, típica per les civilitzacions marítimes, del caràcter dels Castellans.

Tercer, la tendència d'imaginar, a través de la idea de l'encaix, estructures polítiques complexes que solucionarien no només la cohabitació dels diferents nacions de la península ibèrica, però també la cohabitació de totes les nacions europees, i perquè no, del món.

Aquestes particularitats, que podem observar de la "Renaixença" al segle XXI, arrelen el pensament nacional català més en la tradició democràtica i humanista dels moviments patriotes que en la tradició "imperialista" dels nacionalismes dels grans Estats-nació europeus.